

Arrest

nr. 187 292 van 22 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 16 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 13 mei 2016 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 1 juni 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“De heer / mevrouw : [...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

*(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)*

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien werd de registratie van de wettelijke samenwoning geweigerd.

Ook het feit dat betrokkene samenwoont met zijn/haar partner geeft hem/haar niet automatisch recht op verblijf.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in zijn nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Volgens zijn oordeel heeft verzoekster geen belang bij het bestrijden van het bevel om het grondgebied te verlaten aangezien hij op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een gebonden bevoegdheid heeft die maakt dat hij in dat geval een bevel om het grondgebied te verlaten moet geven. Verweerder is verder van oordeel dat het ook een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft zodat verzoekster ook om die reden geen belang heeft bij het bestrijden ervan.

2.2. Verweerder kan niet worden gevolgd in zijn betoog. Van een gebonden bevoegdheid is sprake *“wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing”* (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057). Daargelaten of de vermelding *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* in artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje *“moet”* in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

2.3. Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 van deze wet een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel *“moet”* worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel *“kan”* worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

2.4. De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

terecht had gesteld *“que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.”* [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat verweerder, bij zijn beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat verzoeker hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

2.5. De Raad wijst er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daartegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

2.6. De Raad merkt verder op dat het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven verzoekster niet uitsluit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel, gelet op het feit dat haar situatie kan geëvolueerd zijn ten opzichte van de situatie die aanleiding gaf tot het eerste bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De Raad neemt gelet op de samenlezing van het middel met het ondersteund betoog aan dat verzoekster in een eerste en enig middel een schending beoogt aan te voeren van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Reden:
[...]

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art 3 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Nigeria.

III.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoekster.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met haar partner.

Verzoekster en haar partner hebben een duurzame en stabiele relatie, dit blijkt ook duidelijk uit het administratief dossier, het feit dat verzoekster wettelijk wil samenwonen met haar partner toont dit ook aan.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoekster, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het EVRM!

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar Nigeria wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoekster bezit tot op heden een blanco strafblad. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden! Zij woont hier samen met haar partner, heeft hier een onderkomen, tewerkstellingsmogelijkheden, ...

Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende of geen rekening mee te houden!

Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt duidelijk dat er aan de relatie van verzoekster met haar partner niet getwijfeld kan worden.

Een eventuele repatriëring van verzoekster zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster en haar partner dienden een verklaring in tot wettelijke samenwoning.

Desondanks weigert verwerende partij hier rekening mee te houden.

Dat ook een eventuele repatriëring dan ook een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM, zie verder.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

III.2. Schending van art 3 van het EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Nigeria. Indien zij dient terug te keren, zal zij in Nigeria in de armoede terecht komen en haar leven in angst moeten leven omwille van Boko Haram en de onveilige situatie voor alleenstaande vrouwen.

Ook het Belgisch reisadvies stelt het volgende: "Boko Haram is nog steeds actief in verschillende noordelijke deelstaten. Alle reizen naar de deelstaten Niger, Kaduna, Plateau, Nassarawa, Borno, Adamawa, Gombe, Yobe, Bauchi, Jigawa, Kano, Katsina, Zamfara, Sokoto en Kebbi worden dan formeel afgeraden. Ook in en nabij Abuja kunnen terroristische aanslagen plaatsvinden, zoals in juni 2014 en oktober 2015 nog het geval was. ... Alle niet-essentiële reizen naar de Nigerdelta (Akwa Ibom, Bayelsa, Abia, Imo, Delta, Rivers) worden eveneens afgeraden."

Een eventuele terugkeer naar Nigeria zou dan ook een schending van art. 3 van het EVRM uitmaken.

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art. 3 EVRM.

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden, meer nog men maakt hier geen enkele afweging over. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Dat men nu een bevel aflevert om het grondgebied te verlaten en bijgevolg nu een grondig en individueel onderzoek dient uit te voeren naar de veiligheidssituatie in Nigeria. Verwerende partij heeft hier nooit onderzoek naar gevoerd.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM. [...]"

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in (de artikelen 2 en 3 van) de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum of een visum-vervangend document. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt blijkt uit de bestreden beslissing wel degelijk dat rekening werd gehouden met haar familiale situatie. Zo wordt in het bevel gesteld dat verzoeksters verzoek tot registratie van de wettelijke samenwoning met haar partner werd geweigerd en dat het loutere gegeven dat verzoekster samenwoont met haar partner haar nog niet automatisch een recht op verblijf toekent. Verder wijst de Raad erop dat uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Waar verzoekster inhoudelijke kritiek uit op de motivering van de bestreden beslissing bekijkt de Raad het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

3.7. Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum of een visumvervangend document. Zij betoogt evenwel dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar gehele dossier en meer bepaald met het gegeven dat zij een duurzame relatie onderhoudt met haar partner. In deze herhaalt de Raad evenwel dat uit een lezing van het bestreden bevel blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met verzoeksters familiale relatie. Zo stelde verweerder vooreerst dat de registratie van wettelijke samenwoning tussen verzoekster en haar partner werd geweigerd en dat bovendien het enkele gegeven dat men samenwoont nog niet automatisch een recht op verblijf aan verzoekster verleent. De Raad ziet niet in waarom deze afweging niet zou volstaan, in het bijzonder gelet op de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand om de wettelijke samenwoning te registreren. Verzoekster kan er zich ook niet toe beperken op louter algemene wijze te stellen dat het duidelijk is dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt met haar partner. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt blijkt dit geenszins duidelijk uit het administratief dossier, aangezien zich hierin een weigeringsbeslissing tot het registreren van een wettelijke samenwoning bevindt, wegens een schijnsituatie. Waar zij nog stelt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van elementen en verwijst naar een arrest van de Raad waarin werd gesteld dat een fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekster niet verduidelijkt met welke elementen of documenten in casu geen rekening zou zijn gehouden. Dit niet geconcretiseerd betoog kan de bestreden beslissing dan ook geenszins aan het wankelen brengen. Waar verzoekster nog stelt dat het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing dergelijke schending zou inhouden. Verweerder heeft nooit enige handeling getroffen die bij verzoekster het rechtmatig vertrouwen zou kunnen wekken dat het haar zou worden toegestaan alhier te verblijven. Verzoekster verduidelijkt ook niet op welke wijze zij meent dat dit vertrouwen wel degelijk zou zijn gewekt.

3.8. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien een privé- en/of familie- en gezinsleven werd aangetoond, dient te worden nagegaan of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden nagezien in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het om een eerste toelating, quod in casu, dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

3.9. In casu kan de Raad niet zonder meer het bestaan van een gezinsleven tussen verzoekster en haar partner weerhouden. Immers wijst de Raad erop dat er zich in het administratief dossier een weigeringsbeslissing tot registratie van de wettelijke samenwoning van de ambtenaar van de burgerlijke stand bevindt, omwille van het gegeven dat er sprake is van een schijnrelatie. In het licht van dit gegeven, kan verzoekster zich er niet toe beperken louter te poneren dat zij een duurzame relatie onderhoudt met haar partner, met wie zij samenwoont en dat dit genoegzaam zou blijken uit het administratief dossier. Zoals gezegd, vindt deze bewering immers geenszins steun in het administratief dossier, waarin zich in tegendeel indicaties bevinden dat er in casu geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven.

Zelfs indien zou kunnen worden aangenomen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven, wijst de Raad erop dat er in casu geen sprake is van een beëindiging van een voortgezet verblijf, zodat er zich geen onderzoek opdringt van artikel 8, tweede lid van het EVRM en er aldus geen sprake is van een *“inmenging”*. Verder dient de Raad op te merken dat verzoekster geen concrete hinderpalen aantoonde, die haar verhinderen haar vermeende gezinsleven met haar partner verder te zetten in haar herkomstland, noch toont zij aan waarom haar private belangen – die bestaan uit het verder op onwettige wijze in België verblijven teneinde haar vermeende gezinsleven met haar partner te onderhouden – in casu zwaarder zouden doorwegen dan het algemene belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit de handhaving van de verblijfsreglementering. Verzoekster wijst erop dat zij alhier een onderkomen en tewerkstellingsmogelijkheden heeft, doch deze elementen volstaan nog niet opdat is aangetoond dat er hinderpalen voorhanden zijn hier haar verhinderen haar gezinsleven verder te zetten in haar herkomstland. Deze elementen hebben geen betrekking op een eventuele onmogelijkheid voor verzoeksters partner om haar te vervoegen in haar herkomstland, doch betreffen veeleer loutere redenen waarom verzoekster er de voorkeur aan geeft haar gezinsleven alhier verder te zetten. De Raad herinnert er wat dit betreft aan dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het een algemene verplichting inhoudt voor een Staat om een door een vreemdeling gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Verzoekster kan er zich ook niet mee vergenoegen aan te geven dat het duidelijk is dat in casu *“de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen”*. Verzoekster brengt te dien einde geen enkele verduidelijking aan bij deze bewering. Zo brengt zij geen enkel concreet element aan waaruit kan worden afgeleid dat haar situatie van die aard is dat haar belangen zwaarder zouden doorwegen dan het algemeen belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit het gerespecteerd zien van de verblijfsreglementering. In deze wijst de Raad er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof dan ook geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. Indien zulke situatie zich voordoet, zoals in casu, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Verzoekster toont op geen enkele wijze aan in welke mate haar situatie zodanig uitzonderlijke omstandigheden vertoont. Verder wijst de Raad erop dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geenszins een absoluut verbod inhoudt voor verzoekster om het Belgisch grondgebied te betreden. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te

keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Het staat verzoekster vrij, vanuit haar herkomstland, de geëigende verblijfsprocedures te initiëren teneinde haar verblijf in België op duurzame wijze te regelen. Zij zal hierbij wel dienen aan te tonen dat haar relatie met haar partner wel degelijk oprecht is. De Raad wijst er hierbij op dat staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook in beginsel niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

Gelet op bovenstaande, toont verzoekster in casu geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.10. Verzoekster betoogt verder dat zij, bij terugkeer naar haar herkomstland, vreest te zullen worden onderworpen aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.11. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.12. Door louter te stellen dat zij in angst zal moeten leven *“omwille van Boko Haram en de onveilige situatie voor alleenstaande vrouwen”* maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij persoonlijk in Nigeria dreigt te worden onderworpen aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 EVRM. Ook door louter het Belgisch reisadvies, waarin wordt geadviseerd reizen naar bepaalde deelstaten van Nigeria te vermijden, omwille van het gegeven dat Boko Haram aldaar nog steeds actief is, dan wel omdat aldaar nog terroristische aanslagen kunnen plaatsvinden, weer te geven, toont verzoekster geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan. De Raad wijst er vooreerst op dat het reisadvies geen betrekking heeft op Nigeriaanse burgers, doch slechts een algemene strekking heeft en is bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206). Verder heeft dit reisadvies geenszins betrekking op het gehele grondgebied van Nigeria, waarbij verzoekster op geen enkele wijze aantoont dat het voor haar niet mogelijk zou zijn zich in een ander, veilig, gebied van Nigeria te vestigen. Hierbij wijst de Raad er in het bijzonder op dat verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft afkomstig te zijn van Benin-City, wat een deelstaat in het Zuiden betreft, dat in het Belgisch reisadvies niet wordt aangeduid als zijnde een onveilige deelstaat. De Raad wijst er in deze ook op dat het verzoekster vrijstaat een asielaanvraag in te dienen, indien zij van oordeel is dat de veiligheidssituatie in Nigeria heden van zodanige aard is dat zij hier niet naar kan terugkeren. Ten slotte toont verzoekster niet aan dat de situatie in heel Nigeria van die aard is dat van de verwerende partij kan worden verwacht dat ze hierover ambtshalve motiveert in de bestreden beslissing.

3.13. Ook louter poneren dat zij in armoede zal terechtkomen in Nigeria, kan niet volstaan opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden weerhouden. Verzoekster staat deze bewering dat zij zal terechtkomen in armoede geenszins. Bovendien oordeelde het Hof reeds dat een situatie van extreme materiële armoede slechts aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM wanneer een individu dat geheel afhankelijk is van overheidssteun en zich in een situatie bevindt van ernstige ontbering, wordt geconfronteerd met een onverschillige Staat (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 253). Verzoekster toont niet aan dat dergelijke situatie voorligt.

Gelet op bovenstaande toont verzoekster geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-

betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA